

knihovní právo pro dlužníka váznoucí bylo ve prospěch vymáhajícího věřitele obmezeno neb zrušeno. Musí tedy exekuční titul znít také v tomto smyslu, po případě musí znít tak, aby z něho bylo patrné, že vymáhajícímu věřiteli určité právo přísluší a že dlužník jest povinen to uznati, a předpokladem jest, že právo exekučním titulem věřiteli přiznané vyžaduje knihovního zápisu. Jedině za těchto podmínek může vymáhající věřitel, splní-li ostatní podmínky předepsané § 350 odst. 2 ex. ř., žádati proti dlužníku za knihovní zápis, kterého je potřebí k uskutečnění jeho nároku vyžadujícího knihovního vkladu. Ustanovení tato však nelze rozšiřovati na případy, kde exekuční titul nezní na vydobytí nároku s počátku popsaneho, nýbrž na peněžitě plnění, a vymáhající věřitel chce vésti exekuci pro tuto svoji pohledávku peněžitou na nemovitost dlužníkovu, jež proň není dosud v knihách zapsána. Plyne to jasně ze znění odst. 1 § 350 ex. ř. a dále i z toho, že ustanovení § 350 ex. ř. zařaděno je v oddíle jednajícím o exekuci pro jiné nároky než peněžitě (aby bylo něco vykonáno nebo opomenuto), a nelze proto ustanovení ta rozšiřovati na nároky peněžitě.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jde o otázku, může-li podle § 350 ex. ř. věřitel, jemuž přísluší vykonatelná pohledávka peněžitá, již na základě exekučního titulu, který vyslovuje přípustnost exekuce na nemovitosti povinného, vésti na nemovitosti tyto, na které není ještě vloženo pro povinného právo vlastnické, exekuci knihovními zápisy a tedy i nuceným zřízením práva zástavního a za tím účelem, prokáže-li nabytí práva vlastnického způsobem vyhovujícím § 87 knih. zák., domáhati se jednak knihovního vkladu tohoto práva ve prospěch povinného a na základě tohoto pak zápisu práva zástavního pro svou vykonatelnou pohledávku. Rekursní soud pokládá výklad ustanovení § 350 ex. ř. v tomto smyslu za nepřipustný vzhledem k znění zákona a jeho zařadění. Avšak tomuto výkladu nelze přisvědčiti. Jde tu o další vývoj zásady vyslovené v § 22 knih. zák., sledující účel, aby byla zesílena právní ochrana vymáhajícího věřitele, bez újmy povinného, exekuce pak urychlena a její útraty byly sníženy. Vymáhající věřitel žádá v první řadě, aby byl zapsán povinný za vlastníka nemovitosti jemu přiřknuté, a k tomu připojuje žádost o vklad práva zástavního na onu nemovitost. Proto jest slova »podle exekučního titulu« (§ 350 odst. 3 ex. ř.) vykládati tak, že i věřitel, jemuž přísluší vykonatelná peněžitá pohledávka, může přímo vésti exekuci shora uvedenou, když ovšem prokázal nabytí práva vlastnického povinným (srov. rozh. 13922 sb. n. s.). To se stalo v tomto případě předložením doplikátu pravoplatné odevzdací listiny, čímž splněny byly podmínky §§ 74 a 75 III dílčí novely, §§ 174 a 177 nesp. pat.

Čís. 14318.

Uplatnění věcného ručení za dávku z majetku podle § 62 zákona č. 309/20 Sb. z. a n. nemůže se státi přímým exekučním zákrokem proti novému vlastníku nemovitosti, nýbrž teprve zvláštní platební výzvou ve

smyslu prováděcího nařízení čís. 463/20 Sb. z. a n. (k §§ 62, příp. 61 posl. odst.). Je-li exekuční návrh opřen jen o platební výzvu, znějící na bývalého vlastníka nemovitosti, nelze mu vyhověti.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1935, R I 52/35.)

Srov. sb. n. s. čís. 10959, 12238.

Vymáhající stát uplatňuje věcné ručení nemovitosti za dávku z majetku navrhl, by mu byla k vydobytí této pohledávky povolena exekuce. Exekuční návrh byl opřen jedině o platební výzvu znějící na bývalého vlastníka nemovitosti, nikoliv na povinného, t. j. nového nabyvatele nemovitosti. Podle názoru vymáhajícího věřitele nebylo nové výzvy na povinného potřebí, poněvadž za dávku z majetku a dávku z přírůstku na majetku ručí věcně nemovitost již podle zákona (§ 62 čís. 309/20 sb. z. a n.). **P r v ý s o u d** povolil exekuci podle návrhu, **r e k u r s n í s o u d** k rekursu povinného exekuční návrh zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Jde o uplatnění věcného ručení za dávku z majetku podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. To se však nemůže státi přímým exekučním zákrokem proti novému vlastníku nemovitosti, nýbrž teprve zvláštní platební výzvou ve smyslu prováděcího nařízení ze dne 27. června 1920 čís. 463/20 sb. z. a n. (k § 62, příp. 61 posl. odst.), kterou jemu bylo ručení za dávku uloženo. Tento postup nebyl však v souzeném případě ani tvrzen a exekuční návrh opřen byl jedině o platební výzvu, která zněla na bývalou majitelku nemovitostí, nikoli však na stranu povinnou.

Čís. 14319.

Jest-li podle stanov vyhražena příprava návrhů pro valnou hromadu společné schůzi představenstva a dozorčí rady, musí býti i pořad valné hromady stanoven jen na takové společné schůzi.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1935, R I 332/35.)

P r v ý s o u d prohlásil valnou hromadu společenstva »Velkonákupní družstvo zapsané společenstvo s r. o. v P.,« konanou dne 9. ledna 1934 k stížnosti člena společenstva za neplatnou. **D ů v o d y :** Před valnou hromadou nekonala se společná schůze představenstva a dozorčí rady podle § 40 stanov, která připravuje návrhy pro valnou hromadu. Představenstvo družstva ve svém vyjádření uvedlo, že nikde ve stanovách není předepsáno, že návrhy ty vůbec připravovány býti musí, že podle § 9 lit. a) může podávati návrhy každý člen ve valné hromadě a že tudíž společnou schůzi představenstva a dozorčí rady nebylo třeba svolávati a to tím spíše, že podle § 44 stanov svolává valnou hromadu